

TAMIKTAMIK

Ľudia, miesta a veci

Druhou zo série blogo/recenzií bude práve recenzia na predstavenie, ktoré je momentálne najnovšou inscenáciou nitrianskeho DAB. Je ním inscenácia Ľudia, miesta a veci. Trochu skorej, ako o šiestej, ale je tu. Je to predstavenie, ktoré chytí za srdce nejedného diváka. Veď čítajte.

Všetci žijeme s nejakými ľuďmi, na istých miestach a používame nejaké veci. Všetko sa deje z nejakého dôvodu a všetci premýšľame z akého. Ak by život mal byť ako divadelná hra, museli by sme dôkladne vyberať všetky tieto tri veci. Ľudí, miesta a aj veci. Divadlo Andreja Bagara v Nitre sa rozhodlo uviesť hru, ktorá hovorí o všetkom tomto. Inscenácia je síce o drogovom a inak závislých ľuďoch, no v skutočnosti hovorí mnohé. Hovorí o zmysle života, hovorí o zmysle ľudskej existencie, zaoberá sa myšlienkou smrti, témami, ktoré novodobú spoločnosť obklopujú z každej strany. Herci nahliadajú hlboko do vnútra ľudského bytia. A nie len dovnútra závislých.

Herečka Barbora Andrešičová dostala v tejto inscenácii hlavnú rolu. Svojím výkonom každému ukázala, že právom. Celý čas predstavenia na javisku nechávala dušu, srdce a všetko, čo v sebe mala. Jej prirodzenosť v postave bola miestami taká silná, že sa človek sám seba pýtal, či ešte je naozaj v divadle a nie tam, kde sa odohráva dej. Jej potenciál naplno ukázala v scénach, kedy bola v každej minúte niekým iným a teda v scénach, kedy si pacienti na liečení „predvádzali“ svoje scény.

Ťažko sa objektívne hodnotí predstavenie, ktoré má takú silu, ako toto. Rozhodne však divadlo môže byť spokojné. Marián Amsler je režisér veľkých vecí. V národnom divadle vytvoril už niekoľko divácky veľmi obľúbených a zároveň umelecky veľmi hodnotných diel. Ani toto dielo v nitrianskom divadle nie je výnimkou. Jeho práca s hercom a cez rôzne efekty zároveň aj s divákom, je veľmi prepracovaná. Má všetky atribúty dobrého predstavenia.

Nitra má vo svojom repertoári niekoľko predstavení pre náročného diváka. Toto sa rozhodne medzi ne zaradí. Je dôležité náročného diváka si vychovávať, pretože tam je budúcnosť kvalitného divadla. Viacvrstevnosť tohto predstavenia to robí. Ak si ho príde pozrieť menej náročný divák, určite v ňom niečo nájde. Ak si ho pozrie dva alebo trikrát, vždy v ňom nájde niečo iné, nové, lepšie. A tak sa z neho stane náročnejší a náročnejší divák, až zrazu pochopí, že kvalitné divadlo mu môže poskytnúť omnoho viac, než si dovtedy myslel.

Jedným z najdôležitejších aspektov kvalitného divadelného predstavenia je podľa mnohých scénická hudba. Podľa nej divák cíti a podľa nej aj hodnotí. V tomto predstavení je výber hudby takmer hororový, no vlastne iba zvyrazňuje podstatu celého deja. Pretože ten je naozaj desivý. Divák sa vďaka tejto hudbe cíti presne tak, ako by sa cítiť mal. Nespokojne, bezbranne...

Filozofia nás učí, že umenie má ľudí robiť lepšími. Táto inscenácia sa rozhodne radí medzi tie, ktoré tak robia. Nie len, že nám ukazuje, čo drogová závislosť dokáže s človekom urobiť, ale zároveň nás donúti zamyslieť sa, kde je zmysel nášho života. Donúti nás premýšľať, či to, čo robíme, má nejaký dôvod. Alebo či sme len nejaké bábky bez duše. Byť ako Emma, mať milión tvári, veľa duší, veľa postáv, veľa osobností, žiť vo svete, kde sa nudné časti preskakujú, je to to, čo ľudia chcú?

Táto inscenácia si v repertoári DAB určite nájde svoje čestné miesto. Jej súčasnosť až vyráža dych. Podobne ako zrkadlo na kocke, ktorá bola časťou scény, je aj toto predstavenie zrkadlom, ktoré je nastavené na nás všetkých. Drogy a alkohol hýbu týmto svetom. Svetom, ktorý stráca zmysel. Svetom, ktorý sa viac zaujíma o seba, než o druhých. Ľuďmi, ktorí nás chcú vidieť padať, miestami, ktoré sú pre nás nebezpečné a vecami, ktoré možno ani nedávajú zmysel. Možno by sme sa mali zamyslieť. Pozrieť sa na to, čo bude o pár rokov. A nežiť bezhlavo iba v prítomnosti. A možno nie. Kto vie...

